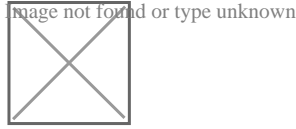

Για ένα κομμάτι ψωμί (Κυριακή Η΄ Ματθαίου)

[/ Πεμπτουσία](#)

Ακούσαμε στην διήγηση του αγίου Ευαγγελίου, ότι ο Χριστός βρισκόταν σ' ένα έρημο μέρος, όπου χιλιάδες άνθρωποι άκουγαν από το πρωί μέχρι το βράδυ τον λόγο Του, ξεχνώντας τις ανάγκες και τις δουλειές του σπιτιού τους. Στο τέλος οι άγιοι απόστολοι παρενέβησαν και είπαν στον Χριστό:

- Άφησέ τους να φύγουν. Να πάνε στα γύρω χωριά να βρουνε κάτι να φάνε. Νηστικοί είναι όλη την ημέρα.

Ο Χριστός τούς είπε:

- Δώστε τους κάτι εσείς.
- Δεν έχουμε. Έχουμε μόνο πέντε ψωμιά και δύο ψάρια. Πώς να φτάσουν; Για πέντε χιλιάδες άνδρες και – ο Θεός ξέρει – πόσες γυναίκες, πώς να φτάσουν;

Σίγουρα με τα μέτρα των ανθρώπων δεν έφταναν. Αλλά με τα μέτρα του Θεού, που «τα πάντα δύναται» και όλα τα κάνει, έφταναν και παραέφταναν.

Είναι χαρακτηριστικό όμως, ότι ο Χριστός πολλαπλασίασε το ψωμί. Γιατί το ψωμί είναι η βα-σική μας τροφή.

Το ψωμί ξεκινάει από ένα σπυρί σιτάρι. Αλλά πρέπει πρώτα να το «θυσιάσεις» και να το «πετάξεις» στη γη. Στη γη το σιτάρι φαινομενικά «σαπίζει». Φαίνεται ότι παύει να υπάρχει. Από αυτή όμως την «ανυπαρξία» φυτρώνει ένα ωραίο φυτό.

Τί σοφία Θεού! Ένας σπόρος γίνεται ένα ωραίο φυτό! Και ξαφνικά βρίσκεις πάνω του, είκοσι και τριάντα και περισσότερους κόκκους σιτάρι· τους οποίους, όταν τους αλέσεις, γίνονται αλεύρι. Και άμα το αλεύρι το ζυμώσεις και το ψήσεις γίνεται ψωμί. Τί ωραίο και τί νόστιμο που γίνεται, αν είναι από καλό σιτάρι! Τί θαύμα, τί σοφία Θεού!

Και κάτι ακόμη. Λένε οι γιατροί: Το ψωμί είναι η βάση της διατροφής μας. Την σημερινή επο-χή μάς έχουν παλαβώσει οι γιατροί και οι υγιεινιστές, με τις θρεπτικές ουσίες που έχει ανάγκη ο οργανισμός μας. Το ψωμί έχει τις κυριότερες. Επομένως η ουσιαστικότερη τροφή μας είναι το ψωμί.

Έτσι τα έφτιαξε ο Θεός. Ξέρει τί κάνει ο Θεός. Και ήξερε τί έκανε ο Χριστός, όταν πολλαπλασίαζε για τους ανθρώπους το ψωμί. Ήθελε και με αυτό να μας δείξει, ότι πρέπει να στρέφουμε την προσοχή μας και να ζητάμε την «ουσία». Όχι «τροφές», που απλώς τέρπουν ή γαργαλίζουν την φιληδονία μας, αλλά «τροφήν βεβαιούσαν καρδίαν». Τροφή που χορταίνει, στηρίζει και ζωογονεί. Τροφή, που (εδώ συμφωνούν και οι διαιτολόγοι) όσο πιο απλή είναι, τόσο πιο ανθρώπινη.

Γι' αυτό και ο άνθρωπος, σαν ον λογικό, πρέπει να ξεχωρίζει την επιδερμική τέρψη από την ουσιαστική ωφέλεια. Και να θέλει να προτιμάει την ωφελιμότητα. Και να ξέρει ότι ωφελιμότητα, δεν είναι μόνο εκείνο που είναι ωφέλιμο για τον εαυτό του, αλλά και εκείνο που είναι ωφέλιμο για όλους.

Γι' αυτό ο Χριστός πολλαπλασίασε το ψωμί, που είχαν οι απόστολοι για τον ίδιο και για τον εαυτό τους, και φρόντισε να χορτάσουν όλοι.

Πρέπει τον λόγο του Θεού να τον φιλοσοφούμε. Πρέπει να χαλάμε λίγη από την φαιά ουσία μας, για να καταλαβαίνουμε σωστά το μήνυμά του. Το βάθος του. Πόση σοφία αποκτάει το δικό μας κεφάλι και η δική μας ζωή με την μελέτη του λόγου του Θεού!

Το αιώνιο ψωμί

Είπε ο Χριστός, όταν έφαγαν οι άνθρωποι: «Υπάρχει και ένα άλλο “ψωμί”. Αυτό που φάγατε, είναι ψωμί που πάει στην κοιλιά. Χορ-ταίνει για μια στιγμή. Για λίγη ώρα. Για μια ημέ-ρα. Δίνει προσωρινά δύναμη, υγεία, και ευρωστία στον άνθρωπο.

«Υπάρχει όμως και ένα άλλο “ψωμί”. Αυτό δεν βγαίνει από τη γη. Αυτό κατεβαίνει από τον ουρανό. Και αυτό το “ψωμί”, που κατεβαίνει από τον ουρανό είναι χιλιάδες φορές πολυτιμό-τερο για τον άνθρωπο, από το ψωμί που βγαίνει από την γη. Πόσο πολυτιμότερο; Όσο είναι ανώτερος ο ουρανός από την γη. Και η Τροφή, που κατεβαίνει από τον ουρανό, είναι η Σάρκα μου και το Αίμα μου».

Κατέβηκε ο Χριστός, ο Υιός και λόγος του Θεού, από τον ουρανό στη γη. Και πήρε από την αγιασμένη «Γη» της Υπεραγίας Θεοτόκου το πρώτο κύτταρο του Σώματός του. Και σιγά-σιγά έκανε να «βλαστήσει» ολόκληρη η ανθρώπινη Φύση Του. Και, όπως από ένα βλαστάρι σκορπίζεται γύρω του η ευωδία, η ομορφιά και η ωφελιμότητα της τροφής που δίνει, έτσι και από το βλαστάρι της Σάρκας του Χριστού, ξεχύθηκε στον κόσμο η ευωδία της αρετής και η δύναμη της διδασκαλίας και του πα-ραδείγματός Του. Όμως ο Χριστός δεν έμεινε εκεί.

Στο τέλος άλεσε τον Εαυτό Του σαν σιτάρι και τον έκανε Ψωμί, για μας τους

ανθρώπους και για την σωτηρία του κόσμου. Και την ημέρα της Μεγάλης Πέμπτης, λίγο πριν από τον θάνατό Του, τον πρόσφερε αυτόν τον Άρτο τον εκ του ουρα-νού στους μαθητές Του. Και μέσω αυτών, σ' όλους τους μαθητές Του ανά τους αιώνες, λέγοντας: «Λά-βετε φάγετε· τούτο έστι το σώμά μου το υπέρ ημών κλώμενον εις άφεςιν αμαρτιών και εις ζωήν αιώνιον».

Αυτός είναι ο Άρτος του Θεού, ο εκ του ουρανού καταβάς. Και όποιος Τον τρώγει δεν παίρνει απλώς δύναμη για λίγο, αλλά παίρνει κά-θαρηση ψυχής και σώματος, αιώνια ζωή και ανάσταση. Λέει ο Χριστός: «Όποιος φάει το Σώμα μου και πει το Αίμα μου, εγώ θα τον αναστήσω την ημέρα της Δευτέρας Παρουσίας, για να απολαύσει την Βασιλεία του Θεού την αιώνια», όπου δεν θα πεινάσει ποτέ πια.

Όπως, για να γίνει, το σιτάρι ψωμί πρέπει να αλεστεί, να ζυμωθεί και να ψηθεί, ώστε να γίνει βρώσιμο και νόστιμο, έτσι και ο Χριστός, ο Υιός του Θεού, ήλθε κάτω στη γη και «αλέστηκε». Πώς «αλέστηκε»; Με τις τόσες δοκιμασίες και στο τέλος με τον Σταυρό. Και έγινε το Σώμα Του η Ζωή μας.

Και εμείς, λέγει ο άγιος Ιγνάτιος ο Θεο-φόρος, πρέπει να είμαστε έτοιμοι για θυσίες και για «αλέσματα». Ακόμα και της ίδιας της ζωής μας. Τί έλεγε ο άγιος; «Σίτός είμι του Θεού και δι' οδόντων θηρίων αλήθομαι». Είμαι σιτάρι του Θεού και μετά από λίγο, αντί για μυλόπετρες, θα με κόψουν κομμάτια τα δόντια των θηρίων που θα με φάνε. Και εύχομαι, με αυτό τον τρόπο να γίνω «ψωμί», που να αρέσει στον Χριστό!

Και εμείς πρέπει να λέμε: «Είμαστε σιτά-ρι. Πώς θα γίνουμε ψωμί που θα αρέσει στον Χριστό»; Δεν είναι ανάγκη να μας φάνε τα θη-ρία. Αρκεί να μην αφήνουμε να μας οδηγήει το κάθε πάθος του σώματος και η κάθε κακία της ψυχής· ο κάθε εγωισμός. Αλλά να έχουμε προθυμία να «αλέθουμε» τον εγωισμό μας, καλλιεργώντας την αγάπη του Χριστού, την καλωσύνη του Χριστού και την ειρήνη του Χριστού. Έτσι θα βγει το «αλεύρι», που θα κάνει τον εαυτό μας «νόστιμο ψωμί», άξιο να βρεθεί επάνω στο θυσιαστήριο της Βασιλείας του Θεού, μπροστά στο θρόνο του Χριστού.

(Πηγή: +Μητροπολίτου Νικοπόλεως Μελετίου, Στο φως των λόγων Του, έκδ. Ι.Μ.Προφήτου Ηλίου, Πρέβεζα 2014, σ.76-85 αποσπάσματα)